

rigtigt havde opfattet mine Ord, men saavidt jeg forstod ham, antydede han, at dersom det oplystes, at et saadant Forhold var tilstede, vilde det blive rettet; men nu har Ministeren siden den Tid undersøgt Sagen, og jeg troer, at det fremgaar af en officieel Skrivelse, som jeg i den Anledning har erholdt, at mit Foregivende var rigtigt, og at Ministeren ikke ved denne Undersøgelse har opdaget noget, som var i Strid med, hvad jeg dengang tillod mig at udtale. Jeg har siden den Tid, i Anledning af et Andragende, modtaget et skriftligt Svar fra den ærede Krigsminister, hvori han ligesom erklærer, at, uagtet den Mand, hvortil jeg nærmest sigtede, var bleven indfaldt i Novbr. 1850, saa kunde han dog først betragtes som indtraadt i Tjenesten i Mai 1851, og som saadan først være at betragte som havende udført sine 16 Maaneders Tjenestetid i sidstafvige October, til hvilken Tid Manden altsaa havde ligget i stadig Tjeneste sine 21 Maanedere. Skrivelsen indeholder tillige den Bestemmelse, at Manden først kan hjemforloves ved Udløbet af 3 Aar fra den Tid at regne, da han indtraadte i Tjeneste. Jeg veed nu ikke, hvorledes denne Bestemmelse egentlig kan rime sig med Værnepligtslovens § 14, hvori det hedder: „Afholdes den Session, paa hvilken Udførelsen af Mandskabet for et vist Aar finder Sted, forinden dette Aars Begyndelse, er det en Selvfølge, at Mandskabets Alder beregnes saaledes, som den vil være ved Tjenestetidens Begyndelse. Det fremgaar aldeles klart heraf, at det er Tjenestetiden og ikke den Tid, hvorpaa Sessionen afholdes, at man bør lægge til Grund for Tjenestetidens Begyndelse, og seer jeg hen til Værnepligtslovens § 52, saa staaer der ligesom betegnet 16 Aars Tjeneste, og den Mand vilde saaledes, efter den ærede Krigsministers Bestemmelse, være en længere Tjenestetid underkastet end 16 Aar. Der er jo nok i samme Paragraph en Bestemmelse, som siger, at Tjenestetiden kan gaae ud over det 38te Aar, men denne Bestemmelse finder jo vel nærmest sin Anvendelse paa dem, som forsætlig have unddraget sig deres Værnepligt. — Hvad angaaer det andet Spørgsmaal, at Manden har truffet Friløb (Formanden ringer) . . .

Formanden: Jeg afbryder nødig, fordi jeg ikke veed, om den ærede Rigsdagsmand vil sætte, hvad han hidtil har bemærket, i en bestemt Forbindelse med den Forhandling, som nu finder Sted, men jeg er dog bange for, at vi sjerne os alt for meget fra den foreliggende Gjenstand. — Jeg vidste meget vel — idet den ærede Rigsdagsmand selv har sagt mig det —, at han vilde komme ind paa noget af det, som hans tidligere anmeldte Forespørgsel gik ud paa, men jeg vidste ikke, at han vilde begrunde sin Anskuelse ved saaledes i Detaillen at gaae ind paa enkelte Punkter. Jeg troer, at vi, hvis f. Ex. den ærede Krigsminister optog dette Spørgsmaal, og derved en altså lang Forhandling blev studt ind, vilde komme for meget bort fra den foreliggende Sag, og hvis derfor den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger ikke bestemt knytte sig hertil, saa kan jeg ikke længere tilstede ham at udtale sig. Jeg skal saaledes henstille til den ærede Rigsdagsmand, om han ikke er gaaet for vidt.

Nørgaard: Ja, jeg skal naturligvis være villig til at holde mig Formandens Renselse efterrettelig, og indrømmer, at det, jeg vil sige, ikke staaer saa nøie i Forbindelse med det forelagte Spørgsmaal. De Bemærkninger, jeg videre vil tillade mig, angaae den Mand, som var stillet til Lodtrækning og havde truffet Friløb. I den Anledning erholdt jeg det Svar, at det simpelthen beroede paa en Feiltagelse. Ja, det er jo ganske vist, at den ærede Minister kan behandle en Mand saaledes, fordi han som Minister har Magt, men et andet Spørgsmaal er, hvorvidt det er Ret. Vel indrømmer jeg, at Armeepleanen af 1842 indeholder og bør indeholde saadanne udvidede Bestemmelser, for at Krigsministeren under vanskelige Forhold kan gjøre Brug af disse udvidede Bestemmelser; men jeg troer ingenlunde, at det er rigtigt, at Krigsministeren under fredelige Forhold benytter disse udvidede Bestemmelser til at holde en Mand liggende i fast Tjeneste i 3 Aar (Hør!). Og desuden forekommer det mig, at der er meget væsentlig Forskjel paa, enten man siger til en Mand: Du skal blive i Tjenesten, for man lader ham trække Lod, eller man siger det, efter at han har truffet Lod; thi, naar Manden først er stillet til Lodtrækning,